

ELI RALLO

*Nem tudtam,
hogy pont erre
van szükségem*

**A FLÖRTÖLÉS ÚJ SZABÁLYAI,
AVAGY ÍGY TALÁLD MEG ÖNMAGAD.**

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

*Ajánlom ezt a könyvet a te összes verziódnak
és az én összes verziómnak – a múltbelieknek, a jelenlegieknek
és azoknak, akiké válnunk kell.
Itt az ideje, hogy megbódítsuk a világot!*

Tartalom

Előszó	9
1. rész	15
A szingliség szabályai	17
A társkereső appok szabályai	40
A flörtölés szabályai	60
Szabályok a kalandokra, a kavaráásra és a kötöttségek nélküli dolgokra	81
Az első randi szabályai	103
A második randi szabályai	126
2. rész	149
A harmadik, negyedik és ötödik randi szabályai	151
A „beszélgetős fázis” szabályai	174
A szex szabályai	200
A párkapcsolat szabályai	223
3. rész	257
A szívfájdalom szabályai	259
A lezárás és a ghostolás szabályai	286
A baráti szeretet szabályai	305
Az életed megbecsülésének szabályai	329
Köszönetnyilvánítás	353

Előszó

AMIKOR DIPLOMAOSZTÁSKOR egy „felnőtt” az álmaid karrierjéről kérdez, és azt válaszolod neki, hogy „úgy írni a szerelemről, mint Carrie Bradshaw”, az nem fest rólad valami jó képet. Huszonegy évesen már tudtam, hogy író akarok lenni. Arról azonban fogalmam sem volt, hogy hogyan csináljak karriert abból, hogy szexről, randizásról, kapcsolatokról és exekről írok – így hát inkább továbbtanultam. A Columbia Egyetemen újságírás mesterszakra jelentkeztem annak érdekében, hogy „igazi, komoly íróvá” váljak. A Columbián azt mondták, hogy ha „igazi újságíró” akarok lenni, akkor töröljem a közösségi oldalakon a profilomat. Így hát eldöntöttem, hogy én nem leszek igazi újságíró.

Kamu újságíró leszek.

Podcastot kezdtem készíteni, az Instagramon beszéltem a szexről, és hírlevelet szerkesztettem a mellplasztikámról. Elkezdtem tanácsot adni mindenkinek mindenről, amiről kérdés merült fel. Közösséget kezdtem építeni.

És aztán persze jött a TikTok. Hónapok alatt közel félmillió embert gyűjtöttem össze, akik minden egyes szavamat hallgatták.

Összeállítottam szabálylistákat mindennel kapcsolatban: egyéjszakás kalandok, flörtölés, szakítás, második randi témában, és ezeket a TikTokon tettem közé. Ezek a szabályok szerte a világon szinte bibliává váltak a fiatal nők számára. Teljesen idegenek

mondták, hogy nekik a nővérükké váltam. Naponta szólítanak anyának privát üzenetekben nők Perthből, Londonból, Brazíliából és Ohióból. Az általam létrehozott, fiatal nőkből álló közösség tagjai mind azt akarják, hogy figyeljenek rájuk, éltessek őket – és valamilyen oknál fogva pontosan úgy értik a szavaimat, ahogyan szükségük van rájuk. Nemrég valaki azt mondta: olyan jó tanácsadó vagyok, hogy még emberölésre is rá tudnám beszélni őket, ami persze ijesztő, de azért elég menő is.

Elsajátítottam a kamu újságírást, mégpedig olyan elánnal, olyan őszintén és olyan sok sebezhető ponttal, hogy a TikTokon több mint 722 ezren, Instagramon több mint százezren követnek, továbbá lehetőséget kaptam, hogy az alma materemben tartsak TED-előadást. Meg kellett csípnem magam, amikor szemtől szembe kerültem Tina Feyjel, kapcsolatba kerültem Drew Barrymore-ral, New Yorkban pedig naponta találkozom a követőimmel.

Üdvözetemet küldöm az újságírás szaknak a Columbián: sosem töröltem a szexuálisan túlfűtött, hibbant internetes jelenlétemet, és mégis képes vagyok egy egész generációnak szabályokat írni.

Az egésznek a sarokköve az, hogy mindig is lázasan alkottam. Gyermekként órákig lefoglalt a saját képzeletem. Negyedikben elég meggyőzően alakítottam Helen Kellert *A csodatevőben*. Hetedikben elküldtek az iskolai szociális munkáshoz, amiért a noteszembe egy olyan árváról írtam novellát, aki hetedikes korában megmérgezi magát. Könnyörgtem a szüleimnek, hogy engedjék meg, hogy színház szakra felvételizzek egyetemre. Darabokat írtam nőkről és szexről, és olyan dolgokat alkottam, amik átmennének a Bechdel-teszten – többek közt egy olyan sztorit, amiben egy fiú egy McDonald'sban megismerkedik egy Salsa nevű lánnyal, aki magáról azt állítja, hogy ő Jézus Krisztus.

Van egy újságírói és egy színház szakos diplomám is, és van egy tiszteletbeli harmadik is, amelynek tárgya a randizás, a szex, a ghostolás és a párkapcsolatok titka és buktatói.

Ezt a diplomát tízéves fáradságos „képzés” alatt szereztem meg. Egy vizsgán sem lehetett használni jegyzeteket, mégis négyes átlagot szereztem. Nagyon jó vagyok abban, hogy szeressek, vesztsek, ghostoljak, szexeljek egy jót, szexeljek egy rosszat, szakítsak, összetörjem a szívem, és az oktondi kis szívem nevében elbaltázok dolgokat. És abban is kivételesen jó vagyok, hogy megosszam mindezek tanulságait.

2018 februárjában ezt írtam az iPhone-om jegyzetappjába egy éjjel, fél 12-kor: „Író akarok lenni – dönts el, hogy ez mit jelent.” Feküdtem az emeletes ágyon a lánykoliban, és azon töprengtem, mégis hogy a fenébe leszek én író, illetve hogy mivel is jár megkapni ezt a titulust. A fenti jegyzet alatt így folytattam: „Egyszer egy hittantáborban...”, ugyanis azt gondoltam, hogy vicces lenne esszét írni arról, hogy egy tizenhat éves illinois-i sráccal hogyan pettingeltünk egy baseballpálya kispadján, amíg a többiek valahol a közelben imádkoztak.

Szóval akkor hadd imádkozzunk mi is, na!

Az egyetemen a szívem eléggé traumatizálódott. Nem azt írom, hogy összetört, mert ha visszagondolok, az összetört szív nem azt jelentette, hogy a szívemen tizenhatszor áthajtott egy háromtonnás teherautó, amit egy szemüveges szociopata vezetett. Miután dobott, érzelmileg manipulálni kezdett, meggyőzött róla, hogy még mindig szeret, és velem akar lenni, mégpedig azzal a céllal, hogy pár nappal később ismét szakítson, ezúttal arra hivatkozva, hogy én nem vagyok hajlandó dolgozni kettőnkért. Annyira sikerült elhitetnie velem, hogy egy csődtömeg vagyok, és el vagyok cseszve, hogy az első évem második szemeszterében alig voltam képes kikelni az ágyból.

Félelem nélkül és mély érzésekkel szeretek. Büszke vagyok arra, hogy akkor is szeretek, ha évente egyszer ez totálisan taccsra vág. Jobban tudok szeretni, mint ahogy bárki is viszont tudna szeretni, és tudom, hogy ez igaz. Az, ahogyan szeretek, sodort már bajba,

és csodát is mutatott nekem. Rossz útra vitt, majd hazavezetett, és azt mondta: „megtetted, ami tőled telt”. Ez pedig képezzé tett arra, hogy a bölcsességemet meg tudjam osztani a kortársaimmal. Hogy mi ad nekem felhatalmazást arra, hogy megmondjam, hogyan élj, vagy hogyan szeress? Semmi. Csak szívesen teszem.

Törte össze már a szívemet olyan srác, aki közölte, egy különleges lány miatt kivételt tenne a szabály alól, mely szerint csakis (valóságos) zsidó lányokkal randizik, csakhogy az a különleges lány nem én vagyok. Ugyanez a volt pasi egy Google-dokumentumban árulta el, hogy velem volt a legjobb szexuális élménye. Jártam olyan titkon abortuszellenes sráccal, aki elérte, hogy beleszeressek, majd közölte, hogy túlságosan suttyó vagyok ahhoz, hogy komoly karrierem legyen (azt hiszem, legalább kilencvennyolc zuhanyzás kellett ahhoz, hogy ezt lemossam magamról). „Bosszúként” fogtam magam, és összejöttem a szobatársával (remek húzás volt). Meg se tudom számolni, hány társkereső appon voltam fent. Egy pasim szüleivel úgy találkoztam, hogy Julia Foxnak voltam öltözve. És amit a szexről tudok, azt mind a katolikus egyház oktatási rendszerében sajátítottam el. (Nyugi, csak viccelek.)

Az iPhone korában nem a helyi napilapok oldalain kapunk tanácsokat, hanem appokon és a mobilunkon. A TikTok- és Instagram-fiókom virtuális tanácsadó rovattá vált. A *Nem tudtam, hogy pont erre van szükségem* pedig olyan tanácsadó rovat, ami kevésbé „Kedves Olvasó!”-s, inkább olyan, mint a szókimondó nővéred, aki a kezében egy tequilásüveggel, egy csomag zsepivel meg egy tubus síkosítóval leül az ágyad szélére, és közli: „Ha tetszik neked... hát mondd meg neki! Legrosszabb esetben egy jó sztori lesz belőle, legjobb esetben pedig boldogan éltek, amíg meg nem haltok.”

A *Nem tudtam, hogy pont erre van szükségem* olyan tennivalók listája, amin elsősorban önmagad értékelése, megerősítése áll olyan kérdések mellett, mint hogy „Ki írjon üzenetet először az első randi után?”, „Hogyan tudhatnám meg, ki is vagyok valójában?”

„Hogyan kérjem meg orálra szex közben?“, „Mi a szart kezdjek az összetört szívemmel?“

Ez a könyv az én szentírásom, amiből csak darabkákat, pár perces videókat és Instagram-sztorikat osztottam meg a közösségi oldalakon. A *Nem tudtam, hogy pont erre van szükségemben* olyan irányelveket adok át, amik megmutatják, hogyan használd a hangodat, hogyan dugj úgy, hogy a vége is jó legyen, mit viselj az első randin, valamint, hogy hogyan ess szerelembe saját magaddal olyan intim és valós módon, hogy attól beteljesültnék és újjászületettnék érezd magad. Ezek a szabályai az intim, ijesztő és félelem nélküli előjátéknak – a hálószobában és az életben is.

Valahányszor ilyen üzeneteket vagy kommenteket kapok, előttenek az érzelmek: „Nagyon köszönöm! Nem tudtam, hogy pont erre van szükségem.” Ezt sosem unom meg.

Ami pedig még jobb, az az, hogy én ugyanezt érzem veletek kapcsolatban – a képernyőn és a könyv lapjain történő beszélgetéseinken keresztül. Én sem tudtam, hogy erre van szükségem.

A szingliség szabályai

- 1.** VAGÁNY CSAJOS BAKANCSLISTA – Olyan sok időd van! HASZNÁLD!
- 2.** A csókolózás olyan, mint a kézfogás. Nem kell sok mindent beleláttni, és szabadon kellene élni vele.
- 3.** Ne félj arculatot váltani!
- 4.** Tartsd a pasilistát naprakészen!
- 5.** Egyszerű: kamuzz! Találj ki vicces személyiségeket, amikor a bárban idegenekkel szóba elegyedsz.
- 6.** Menj dupla randira! Ha potenciálisan az idődet vesztegeted egy idegen miatt, akkor már a barátaidra is fecsérelj az idődet!
- 7.** Légy IMPULZÍV, amikor nem kell másokra és az ő érzéseikre tekintettel lenned!
- 8.** Randizz a lakhelyeddel és a barátaiddal!
- 9.** A tízszázalékos szabály (olvass tovább!).
- 10.** Légy szándékosan ÖNZŐ!
- 11.** Nem csak egyféle módon lehetünk szinglik.
- 12.** Csak a jóféle rezgések, vagyis vegyél vibrátort! Nincs olyan, amit egy partnerrel tudsz csinálni, amit ne tudnál egyedül (szex) vagy egy baráttal (randi).

- 13.** Szerezz be egy testpárnát partner helyett!
14. Élj úgy, mintha egy év múlva megismernéd a lelki társadat!

A NEVEM ELI RALLO, és felépülőben lévő, megélhetési sorozatrandizó vagyok. Mindenki mondja szépen: „*Szia, Eli!*”

Huszonkét éves voltam, amikor először mentem egyszemélyes randira. Azelőtt soha nem éreztem igazán jól magam egyedül. Ha választanom kellett, hogy egyedül egyek, aludjak, eddzek, vagy pedig ezeket valaki más társaságában csináljam, szinte mindig az utóbbi mellett döntöttem. A partnerség – akár baráti, akár szerelmi viszonyban – mindig olyan védőháló volt, ami megvédett attól a rakoncátlan szörnytől, amit magamban láttam.

Az ember nem tölt szívesen időt olyanokkal, akiket nem kedvel, és én pontosan így éreztem magam a bőrömben – mintha mindig olyasvalakivel lettem volna, akit egyenesen megvettem. Azt kívántam, bárcsak bárhol máshol lennék!

De néhány hónappal korábban, a chicagói O'Hare reptéren másnaposan úgy döntöttem, hogy elegendem van abból, hogy a legrosszabb ellenséggemmel töltöm az időmet. Elíjal. Meg akartam tanulni úgy nézni önmagamra, mint ahogy egy barátira nézek, akivel öröm együtt tölteni egy zavartalan délutánt. Az önutálat fárasztó és komor dolog, én pedig bele akartam szeretni abba a személybe, akit a tükörben láttam, abba, akivel szemben mindig is túlságosan elfoglalt voltam.

Hónapokkal később a hálószobában, félig felöltözve vettem észre munkám gyümölcsét az arcomon: lágynak, szeretettnek és elégedettnek tűntem. Úgy néztem ki, mint amikor hazabotorkáltam egy pasi lakásából: megerősödve. Pedig akkor nem is randiztam, nem is

feküdtem le senkivel. Ekkor attól ragyogott az arcom, hogy *tetszett az az ember, aki voltam.*

Keményen dolgoztam azért, hogy szándékosan élvezsem az egyedüllétet, hogy vágyat érezsek magam iránt, és én magam adjak megerősítést magamnak. Úgy döntöttem, a tökéletes záróvizsga az lesz, ha egyedül elmegyek valahová este.

Kényelmes szürke farmerbe és pulóverbe bújtam, enyhén ki-sminkeltem magam, és felvettem egy dzsekit. Bepakoltam a vászonszüttyőmbé egy könyvet, egy jegyzetfüzetet, fejhallgatót, a pénztárcámat, a kulcsaimat és egy szájfényt.

Szándékosan nem választottam ki előre az úti célt. Több szempontból is ki akartam lépni a komfortzónámból. Kényelmetlen érzés volt, hogy nem volt tervem. Olyan volt, mint egy szűrős pulóver vagy egy merev menzai szék. De erre volt szükségem. Kettesével szedtem a lépcsőfokokat, és összerándult a gyomrom. Majdnem meggyőztem magam, hogy forduljak vissza.

Miért kellett ezt csinálnom? Miért kell egyedül randiznom? Miért nem tudtam inkább otthon ücsörögni? Miért nem elég, ha szépen bebújok az ágyba egy kis vibrátorozás után? Mások, akik szeretnek a saját társaságukban lenni, vajon elmennek helyekre egyedül? Vajon a dögös emberek is randiznak saját magukkal? Vajon azok is randiznak saját magukkal, akiknek sok szex jut? Hát nem tettem már eleget magamért?

Valahol mélyen azt éreztem: randira vinni saját magamat olyan, mint egy diplomaosztó ünnepség. Hivatalosan is jelezni akartam, hogy érett lettem; hogy az utóbbi év során a szingliségtől, a magánytól és a népszerűtlenségtől való félelmem lassanként homályba veszett, egészen addig, amíg szinte láthatatlanná vált. Önmegvalósítottnak, csinosnak és remekbe szabottnak éreztem magam, és mindezt randiappok értesítései, a gimis szerelmem melletti félig alvás vagy egy exemtől érkezett könnyes telefonbeszélgetés nélkül.

Egyedül akartam ünnepelni – azt, hogy kicsit boldogabb lettem. Kicsit könnyedebb.

Tetszett az, aki voltam. És ezt nem akartam elengedni. Azt a lányt nem akartam elengedni. Őt akartam továbbvinni a következő kapcsolatomba vagy akár csak a következő napra.

Olyan nő akartam lenni, aki szereti önmagát.

Még mindig izgultam, amikor átkeltem az úton, és lementem a belvárosba induló metróhoz. Amikor megérkeztem az East Village-be, úgy éreztem, mintha idegen szemek szegeződnének rám. Persze senki nem nézett oda – senki nem tudta, hogy éppen egyedül készülök vacsorázni. És ami még fontosabb: senkit nem is érdekelt. Én viszont úgy éreztem, hogy biztosan mindenkinek nyilvánvaló. Egy órán keresztül róttam ugyanazt az öt utcát, és próbáltam felmérni, hogy melyik helyen tűnnék a legkevésbé szerencsétlenek. Azért választottam egy péntek estét, mert pontosan tudtam, hogy az éttermek tele lesznek párokkal és baráti társaságokkal, akik mellett erősebben felütheti magát a magány érzése – ez nagyobb kihívás volt, mint egy hétfő estén egyedül vacsorázni.

Végül egy olyan szusiétteremre esett a választásom, aminek volt egy bárpultos része is.

– Csak egy főre – mondtam, ahogy odaléptem a hoszteszhez. Biztos voltam benne, hogy a bárpulthoz fognak ültetni. A hosztesz azonban egy aprócska asztalhoz vezetett. Nagyon tetszett. Kivettem az asztalra a jegyzetfüzetemet és a könyvem, miközben a menüt nézegettem.

Pezsgőt rendeltem, hiszen mégiscsak ünnepeltem. Ünnepeltem magamat és az életemet, amelyben még ha egyedül is voltam, akkor is úgy éreztem, hogy megvalósítottam magam. Elégedett voltam. Kibaszottul jól éreztem magam.

A pezsgőbuborékok szinte felrobbantak a nyelvemen. Azonnal éreztem a bizsergést. Nem volt furcsa egyedül lenni. Csak én voltam ott magamnak, és mégsem volt szükségem semmi másra.

Jó érzés volt.

Egészségünkre!

Manhattan Upper West Side-jának sűrű utcáin mindig úgy haladtam végig, mintha csólátásom lenne. Nem hagytam, hogy a szemem olyan boldog párokra tévedjen, akik közös tényérből esznek téstát, vagy kézen fogva sétálnak. A lábam elé néztem, vagy pedig a mobilomat bámultam, amin céltalanul görgettem a Hinge-találatokat. Az örökös szorongásom és a saját magamban való kételkedésem egy olyan betegség volt, amiről úgy hittem, hogy az egyetlen gyógyír rá az, ami melleleg nekem függőséget okoz, vagyis: egy pasi. A párkeresés nekem olyan volt, mint a morfium. Könnyűszerrel tituláltam magam „párkapcsolati alkatnak” egy olyan tévképzetre alapozva, hogy valaki másnak a szerelme vagy az irántam érzett vágya elterelheti a figyelmemet arról, hogy saját magamat megvetem.

Az igazság azonban az, hogy rettegettem az egyedüllétől.

2019-ben a pszichológusom, Heather arra hívta fel a figyelmemet, hogy harmadikos gimnazista korom óta nem voltam szingli. Megkérdezte, mi az, amitől a legjobban félek a szingliséggel kapcsolatban.

– Nem félek a szingliségtől. Most is szingli vagyok, és imádom – mondtam, és igyekeztem mindkettőnket meggyőzni.

A mobilom ekkor rezegni kezdett mellettem – egy Snapchat-üzenet jött a sráctól, akivel akkoriban „dumálgattam” – jelentsen ez akármit is. Amikor nem volt pasim, akkor is gondoskodtam róla, hogy mindig legyen *valaki*, aki növeli az önbizalmamat.

Heather azt mondta, hogy inkább azon kellene dolgoznom, hogy saját magamat erősítsem meg, mielőtt partnert keresek. Emlekszem, csak ültem ott, és őszintén szólva mérges voltam rá. Ki ő, hogy olyat mond nekem, egy FEMINISTÁNAK, hogy félek a szingliségtől? Persze hogy nem féltem attól, hogy egyedül vagyok – én egy erős nő voltam! A születésemkor a Hold a Rákban állt, vagyis természetemtől fogva érzelmes alkat vagyok. A himnuszom

Dua Lipa *New Rules* című száma volt, mert már nem éreztem kész-
tetést arra, hogy ráírjak az exemre egy késő esti numera céljából – és
úgy gondoltam, hogy ez már eleve erős nővé tett engem.

Négy évvel később azonban rájöttem, hogy Heathernek igaza volt.

2016-ban, tizennyolc évesen, elsőéves egyetemista koromban az ak-
kori pasim, Ezra egy templom parkolójában szakított velem egy
gyors, három hónapos kis cukormázás kapcsolat után. Padlón volt-
tam. A hóban ácsorogva sírni kezdett, és a döntését nem nagyon
tudta megindokolni, bár a szavai igen begyakoroltnak hangzottak.
Azt mondta, úgy érzi, hogy nem a saját életemet élem az egyetemen.
Mégis hogyan csinálhattam volna, ha egy hónappal az egyetem kez-
dete után megkérdezte, lennék-e a barátnője. De néha az igazság
kibaszottul fáj, és az igazság ez volt: az életem az ő barátairól, az
ő társasági életéről és a közös estéinkről szólt; a pohár vodkákról,
a begyakorolt nevetésről és arról, ahogy a remegő kezem lehúzta a
sliccét. Nem vágtam bele más dolgokba, nem csatlakoztam az egye-
temi újság szerkesztőségéhez vagy bármilyen más diákcsoporthoz,
és én, az önjelölt író nem írtam egy sort sem az iskolaév kezdete óta.

Mégis ki vagy te e srác nélkül? – kérdezte egy hang a fejemben,
ahogy elviharzottam onnan. Nem tudtam, mégis hazudtam ma-
gamnak – azt hazudtam, hogy minden rendben van velem. Az igaz-
ság azonban ez volt: nem tudtam, hogy ki az a nő bennem, és nem
is akartam megtudni. Féltem tőle. Egy olyan idegennek tűnt, akivel
egyetlenegyszer találkoztam, és azonnal utálni kezdtem anélkül,
hogy esélyt adtam volna neki. Az a szerelem, amit Ezrától kaptam
– legyen bármilyen mulandó és gyér –, elég volt ahhoz, hogy mű-
ködjön az életem motorja. Most azonban kifogyott az üzemanyag,
és az út közepén veszteltem. *Szingli* voltam, és eltökéltem, hogy a
lehető legkevesebb ideig maradok az.

Ahelyett tehát, hogy a szakítás utáni időszakot annak szenteltem volna, hogy rájőjjek, ki is vagyok, vagy hogy miként szerethetném magamat – vagy akár annak, hogy egyszerűen csak élvezzem az egyetem első évét –, Ezra begyakorolt szakítós monológjának arra a részére fixálódtam rá, hogy azért nem tudnánk együtt maradni, mert nekem a kapcsolatunkon kívül egyáltalán nem volt identitásom. A megoldás ezért teljesen egyértelműnek tűnt: ha be tudom bizonyítani azt, hogy van bennem szeretet magam iránt, valamint az életemben van érték Ezra nélkül is, akkor ismét belém szeret. Szeresd magad, mielőtt másba beleszeretsz... Bolondbiztos terv, igaz?

Tévedés.

Abban sem voltam biztos, hogy tényleg kedveltem-e őt, vagy pedig csak arra szolgált, hogy megkapjam azt a visszaigazolást, amire szükségem volt – hogy a figyelme fényében valódi személlyé virágozzak ki, ne pedig csak egy eszmény legyek. Ezrával az oldalamon végre csinosnak, szexinek és elég vékonynak éreztem magam. Elég menőnek és okosnak ahhoz, hogy vágyjanak rám. Konkrétan emlékszem arra, ahogyan kényszerítettem magam, hogy lépjek túl a figyelmeztető jeleken vele kapcsolatban, mivel úgy éreztem, jobb, ha van valakim, aki szörnyen bánik velem, mintha nem lenne senkim. Hónapokkal később szingliként az után a férfi után epekedtem, akivel kapcsolatban úgy kellett *meggyőződnöm* magam, hogy beleszeressek, és mégis terveket szőttem arra, hogy miként kaphatnám vissza őt.

Tizennyolc évesen tehát képletesen szólva egy olyan rozoga házban éltem, ami azokra az alapokra épült, amikbe én úgy kényelme-sedtem bele: hogy a pasim az, aki miatt értékes ember lettem; hogy ő az, aki miatt életképes voltam; hogy én nem voltam egy kerek egész, hanem kerestem a „hiányzó darabot” a kirakósból, így amikor majd kudarcot vallok a Broadwayen vagy az írásban, legalább valaki törődni fog velem. És bár nyomorultul éreztem magam,

legalább nem voltam egyedül. Sokkal jobban féltem a magánytól, mint attól, hogy sosem válok azzá a nővé, akiről a bennem élő kislány már rég tudta, hogy valójában az a nő vagyok.

Ezért a világnézetért és az érzésekért, amiket okozott, nem tudtam csak magamat hibáztatni. A társadalmunk az amerikai álmon alapul: a kertvárosi fehér fakerítéses házikókon, a heteroszexuális családokon, ahol a nők és a férfiak pontosan tudják a helyüket, és játsszák a szerepüket. Szerintem abban megegyezhetünk, hogy manapság ez egy eléggé elavult világnézet. Viszont ami cseppet sem változott, az az, ami mélyen beépült a boldog családok, a szépre nyírt pázsitok és a performatív vacsorák világába: a társadalom még mindig azt tanítja a nőknek, hogy párkapcsolatra kell törekedniük. Születésüktől fogva tudattalanul is beleneveljük a lányokba, hogy a végcél márpedig a házasság. Senki nem mondja ki egyértelműen, de sokféle módon vezetik rá erre a lányokat.

Szeretem a szüleimet, de gimnazista korunkban a fiútesóimnak azt tanították meg, hogyan fektessék be a zsebpénzüket, amit pincérkedéssel és nyári munkával kerestek meg. Nekem ezeket nem tanították meg. És bár soha senki nem mondta a szemembe, hogy rólam úgyis gondoskodni fog egy férfi – és lehet, hogy expliciten nem is gondoltak bele –, úgy tűnt, a kimondatlan elvárás tényleg az volt, hogy rólam valaki más gondoskodjon majd, míg a fiútesóimnak meg kellett tanulniuk saját magukról gondoskodni (és aztán majd valaki másról is).

A nőknek 1974-ig nem lehetett saját bankkártyájuk – az anyukám abban az évben született. 1900-ig szerződéseken nem állhatott nő neve, egy nő nem indíthatott pert, és nem örökölhette. Katharine Graham volt az első nő, aki egy tőzsdén is jegyzett nagyvállalat ügyvezető igazgatójává vált 1972-ben. És persze ezen lehetőségek nagy része is csak ciszнемű, heteroszexuális fehér nőknek állt rendelkezésére.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!

MOST kiadói **KEDVEZMÉNNYEL** lehet a Tiéd
a kiadó mindkét webáruházában!

[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

[Megrendelem most a Könyvmolyképzőn!](#)

Köszönjük, hogy megrendeléssel
még több jó könyv megjelenését támogatod!

Gyerekkoromban soha senkit nem láttam határozottan ellenszegülni a társadalmi berendezkedésnek, ezért fiatal felnőttként fogalmam sem volt arról, hogy ez a berendezkedés milyen mértékben hatott rám. A szingliség nekem olyan volt, mint a reptéren a beszállókapuknál ácsorogni – egy hely, ahol az ember várakozik, mielőtt felszáll a gépe. És én szívesebben várakozok, mintha ott se lennék a reptéren.

Ahányszor csak egymás mellett feküdtünk Ezrával – akár szakítás után, akár egy részeges este végén –, szerelmet vallott, aztán visszavonta, és az egész olyan volt, mint valami szadista rituálé. Én pedig olyasmiket mondtam neki, amik azt a benyomást keltették, mintha nagyon szeretném magamat, ugyanis reménykedtem, hogy akkor talán hajlandó lesz belátni, hogy ő is szeret engem. De ha a lelkedet csupán valaki más jóváhagyásának elnyerése céljából akarod meggyógyítani, akkor nem fogsz meggyógyulni.

Ez nem is a tetteken múlik, hanem a szándékon és a szándék mögött lévő energián. Így hát, ahogy el is tudjátok képzelni, ez egyáltalán nem jött össze. Nem gyógyítottam meg a belső fájdalmat, a saját magam iránt érzett undort. És a pasit se tartottam meg. Depresszióval és falási rohamos rendellenességgel diagnosztizáltak, és jobban letértem a gyógyulás útjáról, mint valaha.

A szingliségnek nem csak egyetlen típusa van. Randizhatsz közben aktívan vagy épp egyáltalán nem; kavarhatsz emberekkel, vagy éppen egy szakítás után próbálhatsz rendbe jönni. És a szingliség mindegyik fent említett állapota ugyanannyit ér. Nincsen egy „helyes” módja a szingliségnek. Van viszont helytelen módja, én pedig abban elég profi voltam. A helytelen szingliség az, amikor tagadásban él az ember; amikor úgy dönt, hogy a szingliség csupán a